

Szereplők, szerepek

KÖNYVKRITIKA - KÖVETÉSI TÁVOLSÁG - LXIII. évfolyam, 33. szám, 2019. augusztus 16.

Tóth Krisztina: Fehér farkas. Novellák. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 2019, 130 oldal, 3499 Ft

Tóth Krisztina szereplői szerepeket játszanak. Egyedül vannak, holott élnek körülöttük társak. Kényszerű szerepeiket szépen végigviszik, ezzel mindenki jól elvan. A szekus nyugdíjas felejtse el, hogy szekus volt, a környezete is elfelejti. A felnőtt nő felejtse el, hogy gyerekkorában erőszak érte, a környezete is ebben érdekelt. A példás családapa nem lehet meleg, mert akkor mi lesz a világgal, a családjával. Szóval mindenki igyekezzen adni a látszatra, sugallják ezek a történetek. És a szereplők igyekeznek is. Pontosabban az író igyekszik úgy bemutatni szereplőit, hogy lássuk is, milyenek, de azt is lássuk, hogy a szerepeiket játsszák.

A novellák fele egyes szám harmadik személyű elbeszélőt alkalmaz, a fele egyes szám első személyűt. Ez a kötet éppen arra példa, hogy nem attól jó vagy kevésbé jó egy elbeszélés, hogy milyen a narráció. A *Borjú* egyes szám harmadik személyű elbeszélés, és remek. A *Vevők* egyes szám első személyű elbeszélés, és remek. Tóth Krisztina nagyon jó abban, hogy a rafináltan kitalált, finoman megformált szereplőit kimerően beszéltesse, monológjaikat röviden élénk tárja, kevés szóval valódi éles helyzetet teremtsen, és ebből kikerekedjék egy egész élet. De abban is nagyon jó, hogy kívülről mutassa meg különös szereplőit, akik a maguk sorsát logikusan követik, mi és az elbeszélő meg csak állunk és hallgatunk, mert eláll a szavunk.